

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Auto Anex s. r. o.**, IČO: 25480570
sídlem Žerotínova 378, 405 01 Děčín
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem
sídlem Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**
sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. 1819946/22/2503-50521-508489,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. 1819946/22/2503-50521-508489, kterým byla zamítnuta námitka proti vyrozumění o převedení přeplatku ze dne 18. 7. 2022, č. j. 1702411/22/2503-50521-508489, kterým byl žalobce vyrozuměn o převedení přeplatku dle § 154 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“) na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

silniční dani ve výši 13 252 Kč a na dani z příjmů právnických osob ve výši 46 883 Kč na úhradu nedoplatku na dani z přidané hodnoty vykázaného ve výši 3 575 865 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě popsal skutkový stav a postup žalovaného ve věci evidence nedoplatku na dani z přidané hodnoty na osobním účtu žalobce a převedení přeplatku na silniční dani a dani z příjmů právnických osob na úhradu tohoto nedoplatku.
3. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5004/17/5300-21441-702127, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a byly potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2152714/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011 ve výši 176 878 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 35 375 Kč, č. j. 2153112/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 ve výši 245 000 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 49 000 Kč, č. j. 2153157/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2011 ve výši 230 000 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 46 000 Kč, č. j. 2153196/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2011 ve výši 821 440 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 164 288 Kč, č. j. 2153236/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 ve výši 480 293 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 96 058 Kč, č. j. 2153268/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2011 ve výši 590 946 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 118 189 Kč, č. j. 2153308/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2011 ve výši 759 710 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 151 942 Kč, č. j. 2153348/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2011 ve výši 834 211 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 166 842 Kč, č. j. 2153393/15/2503-50521-505853, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 122 108 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 24 421 Kč.
4. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2021, č. j. 15 Af 49/2017-82, (dále též jako „prvotní rozsudek“) bylo rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušeno, neboť soud dospěl k závěru, že u intrakomunitárních plnění ve zdaňovacích obdobích září 2011 až listopad 2011 došlo v důsledku neprovedení výsledku svědka I. A. k vadě řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Odvolací finanční ředitelství tento rozsudek napadlo kasační stížností. Dále vydalo dne 22. 12. 2021 rozhodnutí č. j. 47894/21/5300-21441-402127, kterým podle § 111 odst. 6 daňového řádu pro uplynutí prekluzivní lhůty zrušilo platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a září 2011 a zastavilo vyměřovací řízení zahájené z moci úřední (dále jen „zrušovací rozhodnutí“ či „rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Na základě kasační stížnosti odvolacího finančního ředitelství Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 332/2021-61, zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2021, č. j. 15 Af 49/201-82. Krajský soud v souladu s právním názorem obsaženým v kasačním rozsudku následně rozsudkem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 15 Af 49/2017-141, zamítl žalobu žalobce ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a říjen 2012.
6. Dle názoru žalovaného v důsledku nového rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem v souladu s § 124a daňového řádu pozbylo zrušující rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství účinnosti.
7. Žalobce ve své žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je postaveno na premise, že v důsledku neúčinnosti zrušujícího rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství je na daňovém osobním účtu žalobce evidován daňový nedoplatek na dani z přidané hodnoty 3 575 865 Kč. Žalobce namítal, že však v daném případě nedošlo k naplnění hypotézy ustanovení § 124a daňového řádu. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017. Trval na tom, že zrušující rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství nebylo vydáno v souladu s vysloveným právním názorem krajského soudu v prvotním rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 15 Af 49/2017-82.
8. Žalovaný se dle žalobce mylí, pokud tvrdí, že zrušeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství na základě právního názoru, že pochybení se týkalo všech zdaňovacích období bez rozdílu. Takový právní názor tento rozsudek dle žalobce neobsahoval a nemohl jím tedy odvolací finanční ředitelství zavazovat. To, co považuje žalovaný za právní názor, neodpovídá dle žalobce požadavkům § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce rovněž poukazoval na skutečnost, že ani nový rozsudek soudu nenaplňoval hypotézu § 124a daňového řádu, neboť v něm bylo rozhodnuto, že k procesní vadě došlo pouze u některých zdaňovacích období a u zbylých byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
9. Žalobce trval na tom, že daňový nedoplatek ve výši 3 575 865 Kč neexistuje, neboť rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 12. 2021 č. j. 47894/21/5300-21441-702127, o zrušení dodatečných platebních výměrů a zastavení doměřovacího řízení se nestalo neúčinným dle § 124a daňového řádu. Nedoplatek evidovaný na osobním účtu žalobkyně je nezákonný, a proto na něj nemohly být převedeny žalobcovy přeplatky na dani silniční a dani z příjmů právnických osob. Žalobce trval na tom, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém prvotním rozsudku nevyslovil žádný názor ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., který by Odvolací finanční ředitelství zavazoval ke zrušení dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a září 2011. Rovněž trval na tom, že v prvotním rozsudku Krajského soudu Ústí nad Labem nebyl vysloven právní názor, že se zjištěná procesní vada týká všech zdaňovacích období bez rozdílu. Prvotní rozsudek rovněž dle žalobce neobsahuje závazný právní názor týkající se uplynutí prekluzivní lhůty pro doměření daně.
10. Žalobce trval na tom, že tvrzení žalovaného o neúčinnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021, č. j. 47894/21/5300-21441-702127, je nesprávné, neopodstatněné a nemá oporu ve skutkovém stavu.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Žalovaný ve svém vyjádření po rekapitulaci proběhlého řízení ve věci uvedl, že § 124a daňového řádu byl vložen do tohoto zákona právě proto, aby byly přímo zákonem vyřešeny situace, kdy vedle sebe existují dvě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a to rozhodnutí, které bylo vydáno na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu, který byl následně zrušen Nejvyšším správním soudem, a původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, které „obživlo“ právní mocí rozsudku krajského soudu, kterým byla žaloba po vrácení věci Nejvyšším správním soudem zamítnuta.
12. Žalovaný trval na tom, že § 124a daňového řádu nelze vykládat způsobem, který užívá žalobce. Text *„rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu“* je dle žalovaného nutné vykládat v souladu s účelem tohoto ustanovení tak, že se tím rozumí právní názor krajského soudu, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství při soudním přezkumu neobstojí a je důvod pro jeho zrušení. Pro naplnění hypotézy této normy tedy dle žalovaného postačuje, že je tento právní názor krajského soudu shledán Nejvyšším správním soudem nesprávným, rozsudek krajského soudu je zrušen, a v dalším řízení krajský soud rozsudkem rozhodne, že se žaloba zamítá.
13. Žalovaný zdůraznil, že pokud by při aplikaci § 124a daňového řádu měla být podrobně zkoumána souladnost důvodů zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu uvedených soudem v rozsudku a odůvodnění dalšího rozhodnutí odvolacího orgánu, které má následně pozbyt účinnosti dle § 124a daňového řádu, jak namítá žalobce, bylo by praktické použití tohoto ustanovení tak komplikované, a tak vyvolávající spory, že by bylo jednodušší řešit situaci zrušením nezákonného nového rozhodnutí prostřednictvím opravných či dozorčích prostředků. To však zákonodárce nezamýšlel.
14. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce neodůvodnil, proč by v případě jím tvrzené konkurence dvou rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství nemělo přednost původní rozhodnutí, kterým je pravomocně stanovena daň za předmětná zdaňovací období, před rozhodnutím, které bylo vydáno z důvodu prekluze a které se stalo v důsledku zamítnutí žaloby rozhodnutím, které je vydáno ve věci již pravomocně rozhodnuté.

Jednání soudu

15. Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Právní zástupce žalobce trval na tom, že dikce § 124a daňového řádu v daném případě nebyla naplněna, a proto nezanikla účinnost rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021, č. j. 47894/21/5300-21441-702127.
16. Pověřený pracovník žalovaného při jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a dále uvedl, že žalovaný trvá na tom, že byly naplněny podmínky k aktivaci účinků § 124a daňového řádu a došlo k zániku účinnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021, č. j. 47894/21/5300-21441-702127, ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden 2011, červen 2011, červenec 2011 a srpen 2011. V důsledku toho platební výměry za tato období „obživly“ a bylo ze strany žalovaného postupováno správně při započtení přeplatků žalobce na nedoplatek na dani z přidané hodnoty za tato zdaňovací období.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

18. Pro posouzení věci je zásadní průběh soudního přezkumu rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvoláních žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 27. 10. 2015, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011, květen 2011 až listopad 2011 a říjen 2012. Obsah správního spisu odpovídá popisu, který uvedl žalobce ve své žalobě. Krajský soud v Ústí nad Labem prvotním rozsudkem ze dne 26. 10. 2021, č. j. 15 Af 49/2017-82, zrušil předmětné rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5004/17/5300-21441-702127, v celém rozsahu. Důvodem zrušení bylo, že soud dospěl k závěru, že ve vztahu ke zdaňovacím obdobím září 2011, říjen 2011 a listopad 2011 došlo ze strany daňových orgánů k procesní vadě spočívající v neprovedení výsledku svědka. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné rozhodnutí o odvolání obsahovalo pouze jeden výrok, kterým byla zamítnuta odvolání proti všem platebním výměrům, soud přikročil ke zrušení odvolacího rozhodnutí jako celku. Prvotní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2021 byl Odvolacím finančním ředitelstvím napaden včasnou kasační stížností. Následně v reakci na prvotní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem Odvolací finanční ředitelství vydalo nové rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 12. 2021, č. j. 47894/21/5300-21441-702127, kterým byly zrušeny dodatečné platební výměry za zdaňovací období leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a září 2011, odvolací řízení bylo zastaveno a bylo zastaveno i doměřovací řízení. Rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 332/2021-61, Nejvyšší správní soud zrušil prvotní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že soud má i při jednom výroku Odvolacího finančního ředitelství o několika odvoláních rozlišovat, vůči kterým platebním výměrům se vada řízení, kterou zjistí, vztahuje, a zrušit následně odvolací rozhodnutí pouze ve vztahu k platebním výměrům zatíženým takovou vadou. Krajský soud v Ústí nad Labem tedy ve věci opětovně rozhodl s tím, že skutková zjištění nezměnil, ale zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvoláních proti platebním výměrům ze zcela stejného důvodu jako v prvotním rozhodnutí pouze ve vztahu k platebním výměrům za zdaňovací období září 2011, říjen 2011 a listopad 2011. Ve vztahu ke zbývajícím zdaňovacím obdobím soud žalobu zamítl.
19. V důsledku výše uvedených skutečností vedle sebe stála dvě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, kterými bylo rozhodnuto o odvoláních proti stejným platebním výměrům za zdaňovací období leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a září 2011.
20. V § 124a daňového řádu je uvedeno, že dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí

krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.

21. Důvodová zpráva k příslušné novelizační pasáži návrhu zákona, kterým byl § 124a vložen do daňového řádu a která byla schválena v navrženém znění (a tedy ji lze v tomto ohledu považovat za projev úmyslu historického zákonodárce), uvádí: „*Navržené ustanovení, zařazené systematicky do pasáže věnované vztahu ke správnímu soudnictví, má za cíl reagovat na možnou situaci, která nastane v případě, že dojde ke zrušení rozhodnutí správce daně na základě podané žaloby ve správním soudnictví. V takovém případě je ve smyslu § 78 soudního řádu správního věc vrácena k dalšímu řízení, přičemž správce daně je vázán právním názorem soudu vysloveným v rozhodnutí (rozsudku). Brojí-li následně správce daně v rámci správního soudnictví proti tomuto rozsudku kasační stížností, není zde zaručen nárok na odkladný účinek, tudíž je zde z jeho strany povinnost konat, tzn. vydat nové rozhodnutí ve věci v souladu s názorem krajského soudu. Ne vždy se totiž jeví jako žádoucí, aby správce daně s vydáním nového rozhodnutí vyčkával (fakticky přerušil dané řízení) až na výsledek řízení před Nejvyšším správním soudem. V případě, že výsledkem kasace bude zrušení rozsudku krajského soudu, na základě něhož bylo zrušeno rozhodnutí správce daně a následně vydáno nové rozhodnutí ve věci, navrhuje se úprava, která zakládá neúčinnost tohoto nového rozhodnutí ve věci ex lege. Eliminuje se tak v praxi sporná otázka, jakou validitu toto rozhodnutí má a jakým způsobem je nutné jej zlikvidovat. Důvodem, pro který Nejvyšší správní soud ruší kasační stížností napadený rozsudek, může být nejen vadný právní názor krajského soudu na aplikaci hmotného či procesního práva v dané věci, ale též procesní pochybení krajského soudu, k němuž došlo v řízení před soudem, aniž by pak nové rozhodnutí soudu nutně vedlo k jinému výroku a k vyslovení jiného právního názoru, jímž soud váže správce daně v dalším řízení. K neúčinnosti (ex lege) rozhodnutí vydaného správcem daně tak dojde pouze v případech, kdy krajský soud, vázán právním názorem kasačního soudu, v novém rozsudku žalobu zamítne, popř. rozsudkem zrušujícím správní rozhodnutí zaváže správce daně právním názorem odchylným od předchozího právního názoru. Naopak v případě, kdy nové rozhodnutí krajského soudu dojde z meritorního hlediska ke stejnému právnímu závěru, neúčinnost rozhodnutí správce daně vydaného na základě původního rozsudku krajského soudu nenastane.*“ (viz Vládní návrh na vydání zákona o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, důvodová zpráva, zvláštní část, Změna daňového řádu, K čl. III, K bodu 19, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 2011, tisk 473/0, dostupný elektronicky na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=6&CT=473&CT1=0>).
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017-66, na který odkazoval ve své žalobě žalobce, konstatoval: „*Je zjevné, že nový § 124a daňového řádu se může vztahovat jen na situace, které vůbec mohou naplnit hypotézu právní normy v tomto ustanovení obsažené. Touto hypotézou je zrušení (v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví, a jen v takovém řízení) takového pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu. Je-li naplněna hypotéza, uplatní se dispozice právní normy, jíž je neúčinnost nového rozhodnutí správce daně. Centrálním bodem § 124a daňového řádu je zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť - jak jasné plyne z důvodové zprávy i z objektivního účelu § 124a daňového řádu patrného z jeho dikce – pravidlo chování obsažené v uvedeném ustanovení má za účel řešit „následky“ v podobě střetu staršího právního názoru krajského soudu a novějšího (a „správného“, neboť instituční nadřazeností vybaveného) právního názoru Nejvyššího správního soudu. Smyslem a účelem právní normy je zde tedy jakási částečná restituce do stavu před okamžikem, kdy se „nesprávný“ právní názor krajského soudu projevil tím, že podle něho*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správce daně postupoval vydáním rozhodnutí založeného na tomto právním názoru. Na rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě následně popřehého právního názoru, se má od okamžiku vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nablížet tak, že nadále již nemá mít žádné právní účinky.“

23. Žalovaný vycházel z předpokladu, že na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021 se bude aplikovat § 124a daňového řádu, a proto evidoval na daňovém osobním účtu žalobce nedoplatek na dani z přidané hodnoty v souvislosti s doměřením daně za zdaňovací období leden 2011, květen 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a říjen 2012, ve vztahu ke kterým byla konečným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem žaloba žalobce proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2017 zamítnuta.
24. Spor mezi žalobcem a žalovaným spočívá zejména v otázce, zda rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021 bylo vydáno na základě prvotního rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem a v souladu s právním názorem obsaženým v tomto rozsudku, tedy zda se na ně vztahuje § 124a daňového řádu.
25. Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém prvotním rozsudku dospěl k závěru, že ve vztahu ke zdaňovacím obdobím září 2011, říjen 2011 a listopad 2011 bylo žalobcem navrhováno provedení výslechu svědka, a finanční orgány tento výslech neprovedly s pouhým odkazem na skutečnost, že uvedený svědek dle jejich názoru nebyl přímým účastníkem deklarovaných obchodních transakcí. Na druhé straně ovšem výpověď téhož svědka v rámci trestního řízení daňové orgány převzaly do řízení. V neprovedení výslechu svědka spatřoval soud vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k tomu, že bylo o odvoláních proti všem platebním výměrům rozhodnuto jedním výrokem odvolacího orgánu, zrušil soud prvotním rozsudkem rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2017 v celém rozsahu, přestože se předmětná vada týkala pouze zdaňovacích období září 2011, říjen 2011 a listopad 2011.
26. Následně Odvolací finanční ředitelství v rámci pokračování v řízení po zrušení rozhodnutí ze dne 2. 2. 2017 vydalo druhé rozhodnutí o odvoláních. V tomto rozhodnutí Odvolací finanční ředitelství konstatovalo, že mu bylo soudem uloženo provedení svědecké výpovědi konkrétního svědka a žalobce v pokračujícím řízení navrhl provedení důkazu výslechem dalšího svědka. S ohledem na uplynutí objektivní desetileté prekluzivní lhůty již však Odvolací finanční ředitelství nemohlo pokračovat v daňovém řízení, a proto platební výměry za zdaňovací období leden 2011 a květen až září 2011 zrušil a řízení zastavilo.
27. Krajský soud ve svém prvotním rozsudku tedy vyslovil závazný právní názor, že odvolací finanční ředitelství mělo provést výslech opominutého svědka. Odvolací finanční ředitelství tento závazný právní názor chtělo respektovat, ale s ohledem na objektivní skutečnost spočívající v uplynutí desetileté prekluzivní lhůty pro vyměření daně nemohlo v řízení pokračovat, a proto odvoláním napadené dodatečné platební výměry zrušilo a řízení zastavilo. Dle soudu tedy Odvolací finanční ředitelství při vydání rozhodnutí ze dne 22. 12. 2021 respektovalo závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovený v prvotním rozhodnutí a zrušení platebních výměrů a zastavení řízení bylo pouze zákonným důsledkem nemožnosti pokračování v odvolacím řízení po uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně.
28. Z výše uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021 bylo vydáno na základě prvotního rozsudku

Krajského soudu v Ústí nad Labem a v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Následně po zrušení prvotního rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem Nejvyššího správního soudu byl vydán konečný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu žaloba žalobce týkající se platebních výměrů zamítnuta ve vztahu k platebním výměrům, které nebyly zatíženy procesní vadou zjištěnou soudem (mimo jiné zdaňovací období leden 2011, červen 2011, červenec 2011 a srpen 2011). Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že byly naplněny veškeré hypotézy pro aplikaci § 124a ve vztahu k rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021, a toto rozhodnutí tedy ve vztahu k platebním výměrům za zdaňovací období leden 2011, červen 2011, červenec 2011 a srpen 2011 pozbylo bez dalšího účinnosti.

29. Žalobcovo tvrzení, že právní názor obsažený v prvotním rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem nezavazoval Odvolací finanční ředitelství ke zrušení platebních výměrů a zastavení řízení pro uplynutí prekluzivní lhůty, soud považuje za účelové vytržení izolované právní skutečnosti z kontextu, když zásadním důvodem pro vydání daného rozhodnutí byla skutečnost, že soud uložil daňovým orgánům učinit procesní úkon, který ovšem s ohledem na objektivní plynutí času již nemohly daňové orgány učinit a logickým důsledkem takové skutečnosti bylo následné zrušení platebních výměrů a zastavení řízení. Takový účelový výklad žalobce nemohl najít ochranu v rámci soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Vzhledem k tomu, že žaloba proti odvolacímu rozhodnutí ve vztahu k platebním výměrům za zdaňovací období leden 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a říjen 2012 byla pravomocně zamítnuta a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 12. 2021, kterým byly platební výměry mimo jiné za zdaňovací období leden 2011, červen 2011, červenec 2011 a srpen 2011 zrušeny, se stalo dnem nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2022 ve vztahu k těmto zdaňovacím obdobím neúčinným, žalovaný nepochybil, když na osobním daňovém účtu žalobce evidoval nedoplatek na dani z přidané hodnoty odpovídající neuhrazené doměřené dani za zdaňovací období leden 2011, červen 2011, červenec 2011, srpen 2011 a říjen 2012. Vůči takovém nedoplatku pak mohl řádně započítat v souladu s platnou právní úpravou daňové přeplatky žalobce na jiných daních žalobce.
31. V daném případě tedy nedošlo ke zkrácení žalobcových veřejných subjektivních práv a žaloba byla soudem shledána v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů jako nedůvodná. Proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
32. Pro úplnost soud podotýká, že na posouzení věci nemůže mít žádný vliv drobná nepřesnost uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy žalovaný uváděl, že v prvotním rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem dospěl k závěru, že procesní vada se vztahuje ke všem zdaňovacím obdobím. Tato nepřesnost v odůvodnění nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve věci samé.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil ve výroku II. tohoto rozsudku, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. února 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.